

El millor dels mons

Quim Monzó

El meu germà

Un migdia de Nadal, en ple dinar i sense que cap malaltia o avís previ —ni que fos petit i discret— ens hagués permès sospitar cap problema de salut, el meu germà es va morir. No havia estat mai un nou gaire actiu —es marejava sovint, i no li agradava jugar a futbol ni emborratxar-se amb els companys quan anàvem al restaurant xinu que no acaba d'anar bé. Per això els pares es van quedar en un estat de xoc tal que no acabaven d'entendre què passava en realitat. En el fons suposo que no volien entendre-ho, perquè si de debò haguessin volgut els hauria estat ben fàcil adonar-se'n: el Toni era ben mort, allà davant seu, i si no ho veien era perquè potser no podien permetre-s'ho. El pare treballava en una botiga de taxidèrmia de la plaça Reial; era un bon pare i un bon marit, no tenia cap vici, tret d'una enorme caixa de fusta amagada a l'armari, amb revistes de senyores despullades i amb l'entrecreix difuminat, tancada amb un cadenat que el meu germà i jo obríem quan ens deixaven sols a casa. A les tardes, la mare portava la comptabilitat d'una petita empresa de construcció. No érem la foto de família feliç que surt als anuncis de cuines i frigorífics, però tampoc no ens ofegava la depressió. Vivíem al dia i no estalviàvem gaire perquè els nostres estudis i la hipoteca del pis devoraven tots dos sous. No anàvem mai al cine. Com a gran desembós setmanal, cada dissabte el pare comprava el diari esportiu per informar-se dels partits que s'avien de jugar aquell cap de setmana. Comprava el del dissabte perquè així tenia dos dies per llegir-lo de dalt a baix; comprar el diari del diumenge li semblava un dispendi exagerat si només tenia un dia per llegir-lo. El diumenge miràvem sempre el partit que feien per la tele, fos quin fos i encara que els equips ens caiguessin tan lluny que fins i tot ens costés situar-los al mapa. Quan em va arribar l'adolescència, els dissabtes i els diumenges la mare insistia que sortís amb amics; no volia que fos el que ella en deia «un nen de pis». «Tancat tot el dia a casa no tindràs mai amics, ni trobaràs cap noia que es casi amb tu.» El meu germà, dos anys més petit que jo, reia; li feia gràcia allò de les noies i de casar-se. Jo m'estimava més quedar-me a casa, mirant amb el pare els partits de futbol de la tele.

Això del Toni va ser just després que la mare hagués portat a taula la plata amb els torrons i les neules. Havíem menjat la sopa de galets, la carn d'olla i el pollastre farcit, i, de cop, com si fos la cosa més normal del món, el cap del meu germà es va decantar cap endavant, molt a poc a poc, fins a clavar la cara al plat de torrons. Els pares es van quedar glaçats. Només tocar-los s'haurien esquarterat en mil bocins. Els vaig veure tan incapaços de reaccionar que, en una crítica mil·lèsima de segon, vaig decidir fer, jo també, com si tampoc no me n'adonés. De fet no se'l miraven: miraven la taula, just davant seu, forçant la vista per no veure'l, tan indefensos que, perquè no patissin, almenys de moment, vaig passar la mà per l'esquena del Toni i, per dreçar-li el dors, el vaig estirar pel coll del jersei. Com que tota aquesta activitat necessitava una justificació que la fes mínimament versemblant, vaig agafar el tovalló i li vaig eixugar els llavis.